

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **L. H.**, zastoupen Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 9. 2021, č. j. 29 A 10/2020 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 11. 2020, č. j. KUKHK-28302/DS/2020-3 DV, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 27. 8. 2020, č. j. MUTN 32260/2020, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 3. 10. 2019 v obci Mladé Buky - Hertvíkovice, okr. Trutnov, na silnici č. I/14, ve vzdálenosti 176,1 m od čp. 107 (stanoviště radaru), směr jízdy od obce Rudník do obce Trutnov, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Seat, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje

III.

[3] Proti označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Poukazoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání všech uplatněných námitek. Krajský soud pochybil, pokud pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí

žalovaného nezrušil. Stěžovatel dále dovozoval porušení § 79a zákona o silničním provozu. Podle stěžovatele postup městské policie nedostál požadavkům uvedeného ustanovení, což má za následek i nezákonnost provedeného měření rychlosti. Polemizoval se závěry správních orgánů a soudu, které považuje za nepřipadné. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožnil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[6] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34).

[7] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost splňuje podmínky pro její přijetí k věcnému projednání. V tomto ohledu zkoumal, zda ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce a zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou (srov. rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23 atp.).

[8] Soud shledal, že v dané věci se jedná o přestupkovou věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21 atp.). Z uvedené judikatury přitom dále vyplývá, že kasační stížnost

pokračování

Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[9] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal a vyhodnotil tedy kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[10] K namítané nepřezkoumatelnosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí správních orgánů dostala požadavkům uvedené judikatury. Správní orgány důkladně a srozumitelně vypořádaly nosnou argumentaci stěžovatele. Krajský soud pak k žalobním námitkám jejich argumentaci náležitě přezkoumal (srov. dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013 - 26 atp.) a správně ji považoval za přezkoumatelnou. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[11] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 správního řádu a rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 16. 2. 2005, sp. zn. 6 A 109/2000, publ. pod č. 583/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS., či usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů a krajského soudu.

[12] Výkladem § 79a zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval (viz např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 311/2018 - 35 ze dne 23. 11. 2020, č. j. 3 As 93/2019 - 51, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 10 As 166/2019 - 27, ze dne 20. 1. 2020, č. j. 2 As 212/2020 - 26), přičemž správní orgány i krajský soud východiskům uvedené judikatury plně dostály. Nejvyšší správní soud dodává, že i podle jeho názoru byly splněny podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu. V tomto ohledu soud odkazuje zejména na žádost Městské policie Trutnov ze dne 17. 11. 2018 adresované Policií ČR, týkající se stanovení míst k měření rychlosti vozidel dle § 79a zákona o silničním provozu a dále na souhlas Policie ČR s měřením rychlosti v navržených úsecích dle přílohy vyjádření ze dne 20. 12. 2018 (která obsahuje i úsek Mladé Buky – část obce Hertvíkovice). Ani z ničeho jiného nevyplývá nezákonnost provedení měření rychlosti. V podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění rozsudku krajského soudu a odůvodnění správních rozhodnutí, které se zákonností měření rychlosti důkladně zabývaly a správně jej posoudily, v důsledku čehož nemohl shledat případnou polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Nejvyšší správní soud dodává, že úpravu obsaženou v § 79a zákona o silničním provozu nelze vykládat v tom smyslu,

že správní orgán je povinen prokázat, zda měření rychlosti v konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu či k naplnění dalších imperativů zákona o silničním provozu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 - 30). Měření rychlosti představuje jednu z okolností, která je způsobilá překračování rychlosti omezovat a tím zvyšovat bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (k jeho pozitivnímu působení na bezpečnost provozu viz podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37). Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani žádného zásadního pochybení krajského soudu.

[13] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, které by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným krajským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[14] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu